

Ποιὸς ἀχός, ποιά κρυφή μου ἦρθε δῶ μυσουδιά
Θεϊκιά τάχα ἢ ἀνθρώπινη, ἢ κί' ἀπ' τὲς δυὸ μαζύ ;
Σὰν ποιὸς σιὸ βράχο ἐδῶ σιὰ περίορα τῆς ζωῆς
ἦρθε νὰ δῆ τὰ βάσανά μου ; ἢ τί νὰ θέλῃ ;
Με βλέπετε, τὸν ἄμοιρο Θεό, δεσμώτη,
τὸν ἐχθρὸ τοῦ Διὸς, πὸν σιὴν ἐχθροῖα
καὶ τῶν ἄλλων θεῶν ὄλων ἔπεσα
σιὴν αὐτῆ τοῦ Διὸς ὅσοι μπαίνουνε,
ἀπ' ἀγάπη πολλῆ τῶν ἀνθρώπων.
Ῥιμένανε, ὠϊμέ :

Τί ναι τοῦτο πὸν τώρα κοντύτερα,
σὰν πουλιῶν ἀγροικῶ φτεροδόρυβο
νὰ σφυρίζη ἀλαφρά, περιτριγυρά,
ὅτι νάσαι πὸν φτάνει, τὸ τρέμω.

ΙΩΑΝ. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΔΑΜΩΝ Ο ΚΛΕΩΝΑΣ

Μιὰν κάποιαν αἴγλη, ἂν ἤθελες κί' ἐσὺ
σὰν τὸν Κορνοῦτο ν' ἀποχτήσης,
κ' εἰς τῶν προυχόντων νὰ συγράξης τὰς αὐλάς,
καὶ νὰ περνᾷς ζωὴ χωρὶς στερήσεις,

Τοῦ ἄρχοντος Ῥαρίστωνος στραβῆ
δὲν ἔπροπε ποτὲς νὰ πῆς τὴν γνώμην,
οὔτε καὶ πὼς ὁ Γλαύκων γήρασε,
ἢ κί' ὁ Φοιβίδης ἄσπρισε τὴν κόμην.

Οὔτε τῆς Γλανκοθέας ν' ἀρηθῆς
τὸν ἔρωτα, κί' ἄς ἦταν ἀπαισία
γραῦς, πλὴν τοῦ Ξενοκράτους σύζυγος,
καὶ μιὰ μικρὰ τῆς ἄξιζε θυσία.

Κί' ἀκόμα, ὦ τλήμων, ὄφειλες νὰ μὴν ξεχνᾷς
πὼς οἱ τρανοὶ δὲν δίνουεν ἐξηγήσεις,
κί' ὁ Λύκων τῆ γυναῖκα σου πὼς φίλησε
θὲ νάταν πιὸ καλά νὰ τ' ἀγνοήσης.

Ἔτσι τῆς πείρας μίλησε ὁ σοφὸς
σιὸ Δάμωνα τὸν Κλεωνά, κί' ἐκεῖνος
βαρειά τὸ ριζικὸ του καταράσθηκε,
πὸν δὲν γεννήθη θεατρῖνος.